

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 83/08-57

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. mája 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika, v konaní o sťažnosti V. B., P., zastúpeného advokátkou JUDr. D. H., K., pre namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 204/06 v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti o prepustenie z väzby podanej 15. júna 2007 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. B. podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 204/06 p o r u š e n é b o l o .

2. V. B. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Prievidza p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť trovy právneho zastúpenia V. B. v sume 10 316 Sk (slovom desaťtisícristošestnásť slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. D. H., K, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Prievidza je p o v i n n ý uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 10 316 Sk (slovom desaťtisícristošestnásť slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 7000060515/8180 vedený v Štátnej pokladnici do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti V. B. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 83/08-40 z 29. apríla 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť V. B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 204/06 v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti o prepustenie z väzby podanej 15. júna 2007.

Predmetom konania vo veci samej je posúdenie, či okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 204/06, v ktorom rozhodoval o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, dodržal požiadavku neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti väzby.

Podľa názoru sťažovateľa záruky zaručené čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 ústavy v jeho prípade dodržané neboli, keďže o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 15. júna 2007 rozhodol okresný súd až 30. júla 2007, teda po 45 dňoch od jej podania. Prieťahy takéhoto rozsahu spôsobené okresným súdom nemožno v danom prípade odôvodniť ani konkrétnymi okolnosťami danej trestnej veci.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 204/06 bolo porušené jeho základné právo zaručené čl. 17 ods. 2 ústavy a právo zaručené čl. 5 ods. 4 dohovoru. Okrem toho žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk a úhradu trov konania ustanovenej právnej zástupkyne.

K sťažnosti sťažovateľa sa vyjadril okresný súd prostredníctvom svojej predsedníčky podaním sp. zn. Spr 1253/07 zo 6. mája 2008, v ktorom trval na svojom vyjadrení ešte zo 6. novembra 2007. Predsedníčka okresného súdu v tomto podaní okrem iného uviedla:

„Obžalovaný V. B. doručil Okresnému súdu v Prievidzi dňa 15. 6. 2007 žiadosť o prepustenie z väzby. Žiadosť odôvodnil tým, že väzba u jeho osoby trvá už 14 mesiacov, zločin, ktorý mu je kladený za vinu nespáchal, poukázal na rozpory vo výpovediach poškodeného, na vykonané dôkazy, ktoré označil za vymyslené.

Trestný poriadok v § 72 ods. 2 stanovuje, že o žiadosti o prepustenie z väzby možno rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí, ak zo žiadosti nevyplývajú také skutočnosti, na ktoré treba obvineného vypočuť na verejnom zasadnutí, alebo ak obvinený v žiadosti o prepustení z väzby výslovne nepožiadal o výsluch a zároveň neuviedol iné skutočnosti súdu skôr neznáme, ktoré sú významné na rozhodnutie. Žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby bola podaná po tom, čo Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 3 To 39/07 zo dňa 10. 5. 2007 podľa § 321 ods. 1 písm. b, c Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 1 T 204/06 zo 14. 2. 2007 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec okresnému súdu na nové prejednávanie a rozhodnutie. Od rozhodnutia okresného a krajského súdu do podania žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby neboli súdom vykonané žiadne dôkazy, v žiadosti obžalovaný neuviedol nové skutočnosti,

ktoré by neboli súdu pôvodne známe a ktoré by boli významné na rozhodnutie, v žiadosti obžalovaný výslovne nepožiadaval o výsluch. Neexistovali preto dôvody aby súd o žiadosti obžalovaného V. B. rozhodoval na verejnom zasadnutí, aby bol obžalovaný pred rozhodnutím o žiadosti vypočutý, preto súd zákonne o žiadosti rozhodol na neverejnom zasadnutí. (...)

Okresný súd v Prievidzi uznesením sp. zn. 1 T 204/2006 zo dňa 30. 7. 2007 podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol žiadosť obžalovaného V. B. o prepustenie z väzby. Svoje rozhodnutie ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia, oprel o záver existencie pretrvávania dôvodov väzby u obžalovaného V. B. Obžalovaný bol naďalej dôvodne podozrivý zo spáchania trestnej činnosti a vzhľadom na osobu obžalovaného, doterajší spôsob života, skutočnosť, že trestnej činnosti sa dopúšťal počas plynutia doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, pretrvávala obava, že v prípade ponechania obžalovaného na slobode, by pokračoval v páchaní trestnej činnosti. (...)

Žiadosť obžalovaného V. B. bola doručená Okresnému súdu v Prievidzi dňa 15. 6. 2007. Predseda senátu dňa 19. 6. 2007 určil termín neverejného zasadnutia na 30. 7. 2007, kedy o žiadosti o prepustenie z väzby súd rozhodol. Skorší termín neverejného zasadnutia nebolo možné stanoviť pre pracovnú zaťaženosť predsedu senátu, ako i jeho neprítomnosť v práci od 30. 6. 2007 do 15. 7. 2007, kedy čerpal plánovanú dovolenku. Predseda senátu v pojednávacích dňoch určených rozvrhom práce mal do 30. 7. 2007 a to v dňoch 20., 25., 27. 6. 2007, 16., 18., 23., 25. 7. 2007 stanovené termíny hlavných pojednávaní. Obžalovaný V. B. dňa 8. 8. 2007 podal prostredníctvom svojho obhajcu proti predmetnému uzneseniu sťažnosť. Sťažnosť spolu s trestným spisom bola Krajskému súdu v Trenčíne predložená 13. 9. 2007. (...)

Nedomnievam sa, že pri rozhodovaní o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby došlo k zbytočným a neprimeraným prietiahom. “

Právna zástupkyňa sa k stanovisku okresného súdu vyjadrila podaním z 15. mája 2008 doručeným ústavnému súdu 20. mája 2008, v ktorom okrem iného uviedla:

«K predmetnému vyjadreniu porušovateľa k ústavnej sťažnosti uvádzame, že ide o neopodstatnené a ničím nepodložené vyjadrenie nakoľko porušovateľ len stroho konštatuje, že „nedomnievam sa, že pri rozhodovaní o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby došlo k zbytočným a neprimeraným prietahom“.

Porušovateľ vo svojom vyjadrení konštatuje, že „Žiadosť obžalovaného V. B. bola doručená Okresnému súdu v Prievidzi dňa 15. 6. 2007. Predseda senátu dňa 19. 6. 2007 určil termín verejného zasadnutia na 30. 7. 2007, kedy o žiadosti o prepustenie z väzby súd rozhodol. Skorší termín verejného zasadnutia nebolo možné stanoviť pre pracovnú záťažnosť predsedu senátu, ako i pre jeho neprítomnosť v práci od 30. 6. 2007 do 15. 7. 2007, kedy čerpal plánovanú dovolenku. ...“

Takáto obrana porušovateľa v danom prípade, s opätovným poukazom na štandardy stanovené Európskym súdom pre ľudské práva pri aplikácii čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, jednoznačne neobstojí. Je totiž objektívnou povinnosťou súdu vyplývajúcou tak z vnútroštátnych právnych predpisov, ako aj z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, neodkladne a urýchlene rozhodnúť o zákonnosti väzby, bez ohľadu na akékoľvek okolnosti a podmienky, a nariadiť prepustenie ak je táto nezákonná. O žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bolo rozhodnuté po 45 dňoch od jej podania. Takýto časový odstup v žiadnom prípade nemožno považovať za splnenie povinnosti rozhodnúť o zákonnosti väzby neodkladne a urýchlene.

Na základe uvedeného máme jednoznačne za to, že porušovateľ si svoje základné povinnosti uložené zákonom nesplnil, následkom čoho bolo porušené základné právo sťažovateľa. (...)

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne navrhuje, aby senát Ústavného súdu SR vyslovil v zmysle ustanovenia § 56 zákona č. 38/1993 Z. z. o ústavnom súde Slovenskej republiky tento nález

Konaním Okresného súdu Prievidza vedeným pod sp. zn. 1T 204/06 bolo porušené základné právo sťažovateľa V. B. (...) zakotvené v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

V. B., (...) priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 100.000,- Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Prievidza povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresnému súdu Prievidza ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia ustanovenej právnej zástupkyne JUDr. D. H. za zastupovanie v konaní pred Ústavným súdom SR, vo výške 10.316,- Sk (...).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

V citovaných ustanoveniach týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 188/06). Ústavný súd je toho názoru, že pod takýmto konaním

treba rozumieť nielen konanie, v rámci ktorého súd rozhoduje na základe priameho podnetu sťažovateľa vo forme žiadosti o prepustenie z väzby (periodická súdna kontrola), ale aj konanie, v rámci ktorého sťažovateľ iniciuje ďalší postup súdu podaním sťažnosti proti rozhodnutiu súdu o vzatí do väzby (primárna súdna kontrola). Je nepochybné, že aj pri spomínanom postupe súdu rozhodujúcim o zákonnosti väzby musí byť dodržaná požiadavka neodkladnosti a urýchlenosti takéhoto rozhodovania.

Jedna zo základných zásad trestného konania zakotvená v ustanovení § 2 ods. 6 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) znie: „Ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene. (...)“

Podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku policajt, prokurátor, sudca pre prípravné konanie a súd sú povinní skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú, alebo či sa zmenili.

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

S prihliadnutím na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a doterajšiu judikatúru ústavného súdu možno konštatovať, že ústavne akceptovateľné v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru je držanie osoby vo väzbe z dôvodov a na čas ustanovený zákonom, ako aj také zaobchádzanie s ňou, ktoré zodpovedá zákonu, to znamená Trestnému poriadku.

Z obsahu sťažnosti, k nej priložených písomností, ako aj zo spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že 15. júna 2007 podal sťažovateľ okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby. Dňa 19. júna 2007 okresný súd určil termín neverejného pojednávania na 30. júl 2007 (pokyn sudcu bol vypravený 13. júla 2007). O žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. júna 2007 rozhodol okresný súd až na neverejnom zasadnutí 30. júla 2007 tak, že ju zamietol.

Uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 T 204/2006 z 30. júla 2007 o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 7. augusta 2007 a sťažovateľovi 13. augusta 2007. Sťažovateľ 8. augusta 2007 nahliadol do spisu okresného súdu sp. zn. 1 T 204/2006. Proti rozhodnutiu okresného súdu z 30. júla 2007 podal obhajca sťažovateľa taktiež 8. augusta 2007 sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 6 Tos 50/2007 z 19. septembra 2007 tak, že ju zamietol.

Spis bol krajskému súdu predložený 12. septembra 2007 a jeho rozhodnutie z 19. septembra 2007 bolo doručené sťažovateľovi 8. októbra 2007.

Ústavný súd konštatuje, že od 15. júna 2007, keď bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, do 30. júla 2007, keď okresný súd rozhodol o jej zamietnutí, uplynula doba 45 dní. V priebehu tejto doby, čo vyplýva aj z vyjadrenia okresného súdu, predseda senátu nepostupoval v súlade s požiadavkou neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o zákonnosti väzby, keďže nevykonal žiadne relevantné úkony, ktoré by korešpondovali s jednou zo zásad trestného procesu zakotvenou v § 2 ods. 6 Trestného poriadku. Predseda senátu v uvedenom období podcenil zásadný význam tretej vety § 79 ods. 3 Trestného poriadku, ktorá mu jasne stanovuje, že o žiadosti o prepustenie z väzby sa musí bez meškania rozhodnúť. Pod pojmom „bez meškania“ však nemožno chápať lehotu 45 dní. Ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že ani po uplynutí tejto doby nebolo právu sťažovateľa na urýchlene rozhodovanie o zákonnosti väzby učinené zadosť, pretože rozhodnutie okresného súdu z 30. júla 2007 bolo sťažovateľovi doručené až 13. augusta 2007 (jeho právnomu zástupcovi 7. augusta 2007), teda po uplynutí ďalších takmer 2 týždňov od jeho vyhlásenia. Napokon okresný súd spis

zaslal na rozhodnutie krajskému súdu, ktorý zamietol sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu z 30. júla 2007 až 12. septembra 2007.

Ústavný súd konštatuje, že konanie okresného súdu, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o zákonnosti sťažovateľovej väzby, trvalo minimálne 45 dní od doručenia žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby (15. jún 2007), až do 30. júla 2007, keď rozhodol o jeho sťažnosti tak, že ju zamietol, a nie je tiež akceptovateľná doba ani ďalších viac ako 30 dní od podania sťažnosti jeho obhajcu proti rozhodnutiu okresného súdu (8. august 2007) až do 12. septembra 2007, keď spis predložil na rozhodnutie krajskému súdu.

Preto toto konanie okresného súdu považoval ústavný súd za zdĺhavé a ústavne neakceptovateľné, čo malo za následok aj porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Argumentácia okresného súdu, ktorý poukázal na nemožnosť urýchleného a neodkladného rozhodovania vo veci z dôvodu čerpania dovolenky sudcu pre prípravné konanie, ho nezbavuje ústavnej zodpovednosti pri dodržiavaní základných práv a slobôd, a to najmä osôb, ktoré sú vo väzbe.

Ústavný súd konštatuje, že všeobecný súd je v právnom štáte povinný zabezpečiť a garantovať reálne a praktické naplnenie obsahu základných práv a slobôd. V danom prípade si však okresný súd túto povinnosť nesplnil, čo viedlo ústavný súd k záveru, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru boli postupom okresného súdu porušené (obdobne napr. III. ÚS 126/05).

III.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk, ktoré zdôvodnil okrem iného tým, že *„porušenie práva na osobnú slobodu možno kvalifikovať ako jedno z najväznejších porušení Dohovoru,*

porušenie práva sťažovateľa v podobe nečinnosti porušovateľa pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby možno vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ sa nachádza vo väzbe, zbavený osobnej slobody, izolovaný od svojej rodiny a priateľov kvalifikovať ako obzvlášť svojvoľné a hrubé a neopomenuteľnou a zvlášť významnou je aj doba, po ktorú Okresný súd Prievidza nekonal (...)“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na zistený stav v napadnutom konaní, nečinnosť, neefektívnu a nesústredenú činnosť okresného súdu i doterajšiu dĺžku konania ústavný súd berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, najmä význam sporu pre sťažovateľa, považuje ústavný súd sumu 20 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Vo zvyšnej časti žiadosti sťažovateľa nevyhovel.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. D. H., ktoré si právna zástupkyňa sťažovateľa uplatnila v sume 10 316 Sk podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a ktoré bližšie špecifikovala v podaní z 15. mája 2008.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007, ktorá bola 19 056 Sk, keďže išlo o úkony urobené v roku 2008. Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, spísanie sťažnosti a jej stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 15. mája 2008) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 v sume 3-krát 3 176 Sk za jeden úkon právnej služby. K tomu jej bol priznaný 3-krát režijný paušál 190 Sk. Keďže právna zástupkyňa sťažovateľov je platiteľkou DPH, úhrada trov právneho zastúpenia bola po pripočítaní DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky priznaná v celkovej sume 10 316 Sk.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde sa na konanie pred ústavným súdom použijú primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Keďže ústavný súd na základe žiadosti sťažovateľa a po splnení podmienok ustanovil mu právnu zástupkyňu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, uložil Kancelárii ústavného súdu uhradiť ustanovenej právnej zástupkyňi trovy právneho zastúpenia v sume 10 316 Sk.

Ústavný súd zároveň uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia na účet Kancelárie ústavného súdu do dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2008